

Arrest

nr. 310 548 van 26 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 22 juli 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2024, om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden.

1.2. Op 13 juni 2024 verzocht verweerder de Zweedse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Zweedse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 17 juni 2024.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juli 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 juli 2024 de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker op 22 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [W.]

voornaam : [A.T.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Zweden, op basis van het Dublinakkoord van 18.06.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 03.07.2024, met een termijn van 10 dagen. Het op 11.07.2024 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Zweden wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.07.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12.07.2024 geen andere elementen aan.

Daarnaast verklaart dhr. [W.] in zijn hoorrecht dd. 12.07.2024 dat hij geen medische problemen zou hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 02.07.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 12.07.2024 geen andere elementen aan.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dhr. [W.] heeft meerdere gesprekken gehad met een ICAM-coach (respectievelijk op 04.07.2024 en 12.07.2024), waar hij werd ingelicht over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 02.07.2024 die hem de dag nadien betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het op 11.07.2024 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Zweden wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. Dhr. [W.] heeft immers deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit twee beslissingen die zijn opgenomen in één akte – vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5 § 4, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van

de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zet uiteen dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens imminent is, zodat een spoedige beslissing zich opdringt.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de verordening nr. 604/2013, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing bevestigt de eerdere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 juli 2024, waarin samenvattend verwerende partij voorhield dat:

- *Zweden op basis van 2 Eurodac treffers de verantwoordelijke lidstaat is*
- *Dat verzoeker geen redenen opgeeft waarom een transfert naar Zweden een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken*
- *verzoeker weliswaar een oom heeft in België doch dat er geen mate van afhankelijkheid bestaat waardoor er niet de mogelijkheid zou zijn om toepassing te maken van oa. artikel 6, 8, 9, 10, 11 en 16 Dublin III verordening.*
- *dat verwerende partij ook geen toepassing zal maken van artikel 17 Dublin III verordening*

Zowel de eerdere als de huidige beslissing weigeren op enige wijze rekening te houden met het feit dat de oom van verzoeker in België verblijft en een erkend vluchteling is, zijnde dhr. [D.H.Z.], [...].

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij DVZ ook de nodige duiding gegeven over de familieband. Gelet op het vroege overlijden van zijn ouders heeft de facto deze oom ingestaan voor zijn opvoeding. Reden ook waarom hij thans naar België is gekomen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, heeft verzoeker dus wel degelijk familie in België wonen die tot zijn (feitelijk) gezin behoorde in het land van herkomst.

Verzoeker heeft hier zijn oom waarmee hij wel een grote band van afhankelijkheid vertoont.

2.

Overwegende artikel 10 van de Verordening 604/2013/EG, dat luidt als volgt:

"Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen"

De situatie van verzoeker en zijn oom worden niet omschreven als gezinsleden zoals bedoeld in art. 2 g) van de Verordening.

Echter, het gegeven dat verzoeker met zijn oom niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Verordening 604/2013/EG, ontslaat verwerende partij echter niet om een onderzoek te doen naar alle elementen in een concreet dossier alvorens zij een beslissing ten gronde neemt.

3.

In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de afwezigheid van een medische problematiek en het gebrek aan vrijwillige uitvoering van het eerder afgeleverde bevel [om] het grondgebied te verlaten. Opnieuw neemt verwerende partij geen standpunt in over het de facto gezinsleven van verzoeker in België.

In casu heeft verzoeker reeds verklaard dat hij een gezin vormde met zijn oom in het land van herkomst: zij woonden samen, en verzoeker werd grotendeels door zijn oom opgevoed.

Er kan m.a.w. geen twijfel bestaan dat beiden in het land van oorsprong samen een (feitelijk) gezin vormden.

Verwerende partij toont hieromtrent overigens niet het tegendeel aan. Er zijn geen redenen om aan dit feitelijk element te twijfelen.

Er is tussen beide een grote afhankelijkheidsrelatie (beiden hebben samengewoond in het verleden, en wonen op heden overigens opnieuw samen) waardoor de onderlinge afhankelijkheid vaststaat.

4.

In het kader van een behoorlijke rechtsbedeling is het in elk geval opportuun dat de asielaanvraag van verzoeker ook door België wordt behandeld.

De bestreden beslissing ontnemt hen de kans om zich met elkaar te herenigen.

Het zou de integratie van verzoeker overigens ook ten goede komen wat expliciet wordt bevestigd door verwerende partij in de bestreden beslissing.

5.

Verwerende partij houdt - ten onrechte - onvoldoende rekening met de feitelijke elementen asielaanvraag van verzoeker in België.

Zij heeft onvoldoende de aanwezigheid van de oom van verzoeker onderzocht alvorens zij tot de conclusie gekomen is dat zij geen toepassing zou maken van de soevereiniteitsclause, zoals vervat in artikel 17(1) van de Verordening 604/2013/EG.

De bestreden beslissing is in die zin onzorgvuldig genomen."

3.3.2. Allereerst moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder door het nemen van deze beslissing artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 – een bepaling waarin verweerder de discretionaire bevoegdheid wordt toegekend om te besluiten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België zal behandelen, ondanks het feit dat hij hiertoe, overeenkomstig de in deze verordening voorziene criteria, niet is verplicht – heeft geschonden.

Verzoeker stelt daarnaast onterecht dat verweerder heeft geweigerd om rekening te houden met het feit dat D.H.Z., een man die hij omschrijft als zijn oom, in België verblijft. Verweerder heeft immers duidelijk overwogen dat hij reeds een beoordeling in het raam van artikel 8 van het EVRM doorvoerde op het ogenblik dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op 2 juli 2024, werd genomen. Hij heeft ook geduid dat verzoeker, tijdens een gehoor op 12 juli 2024, geen nieuwe elementen heeft aangebracht en op die manier aangegeven waarom hij oordeelde dat een nieuw onderzoek omtrent de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM niet meer

was vereist. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder in gebreke bleef rekening te houden met de verplichtingen die kunnen voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

De bewering van verzoeker dat verweerder voorhoudt dat hij geen familie in België heeft mist feitelijke grondslag en laat dus niet toe enige onwettigheid vast te stellen.

Verder moet worden gesteld dat verzoekers betoog dat hij in grote mate afhankelijk is van D.H.Z. moeilijk verenigbaar is met de stukken uit het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers tijdens een gehoor op 12 juni 2024 dat hij een beroep diende te doen op een opvangcentrum en dat hij weliswaar contacten had met D.H.Z., maar door hem in België niet financieel werd gesteund. Hij zette ook uiteen dat een andere persoon instond voor de kosten die waren verbonden aan zijn reis naar Europa.

Verzoekers bewering dat hij in zijn land van herkomst een gezin vormde met D.H.Z. en grotendeels door hem werd opgevoed blijft ongestaafd. Zijn verklaringen zijn ook niet aannemelijk, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat D.H.Z. slechts dertig jaar oud is en dus niet veel ouder is dan verzoeker en er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers ouders zijn opvoeding aan iemand anders zouden hebben toevertrouwd. Er kan dan ook niet worden verondersteld dat D.H.Z. een opvoedende taak op zich nam. D.H.Z. heeft daarenboven reeds de Belgische nationaliteit, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds langere tijd in België verblijft, terwijl verzoeker nog elders woonde. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij voor hij naar Europa reisde vijf jaar in Ethiopië woonde. Het gegeven dat D.H.Z. verzoeker recentelijk tijdelijk zou hebben opgevangen is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te oordelen dat er een beschermenswaardige gezinsrelatie bestaat. Er moet ook worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Het feit dat verzoeker het zelf opportuun acht dat zijn verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld leidt niet tot de conclusie, dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing enige wetsbepaling of een beginsel van behoorlijk bestuur schond.

Ook verzoekers standpunt dat een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België zijn integratie in het Rijk ten goede kan komen leidt niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing kaduuk is. Een beoordeling van verzoekers integratiemogelijkheden in België is zonder meer niet aan de orde, daar hij een verzoek om internationale bescherming in Zweden indiende en het beroep dat hij instelde tegen de beslissing die aangaande dit verzoek werd genomen in dat land nog in behandeling is, waardoor hij er voorlopig kan verblijven.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK